

Rozporządzenie

Ministerstwa skarbu

z dnia 10. października 1910,

Dz. u. p. Nr. 186.,

dotyczące zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należności, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie).

Cena 20 halerzy.

W Wiedniu 1910.

Drukiem i nakładem c. kr. drukarni nadwornej państwowej.

1000173408

K 1160/56 5304

czonymi z majątkiem tym prawami użytkowania, i bez różnicy, czy posiadłość jest zapisana w księgach publicznych czy nie;

- b) gdziekolwiek znajdujący się majątek ruchomy podmiotów, podlegających równoważnikowi, które mają siedzibę w krajach tutejszych, tudzież znajdujący się w krajach tutejszych majątek ruchomy podmiotów, podlegających równoważnikowi, które mają siedzibę za granicą.

Schroniska górskie, budy, baraki i inne podobne budynki, zbudowane na gruntach, które podmiot, podlegający równoważnikowi, jedynie najmuje lub dzierżawi, uważa się za ruchomości.

§ 2.

Obowiązek zeznawania majątku i opłacania równoważnika należytości istnieje w myśl punktu 1. pozycyi taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862 nie tylko co do majątku osób prawnych, formalnie ukonstytuowanych, lecz także co do wszelkiego innego majątku nieruchomego i ruchomego, o ile pewnym poszczególnym osobom nie służy udział w funduszu zakładowym majątku.

Również majątek nieruchomy spółek zarobkowych, wymienionych w punkcie 2. pozycyi taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, których uczestnikom służy udział w głównym funduszu majątku wspólnego, tudzież majątek nieruchomy stowarzyszeń, związków i zakładów, podlegających ustawom z dnia 27. grudnia 1880, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1881, i z dnia 15. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 51, należy zeznać celem wymiaru równoważnika należytości bez względu na cywilno-prawną

naturę tych związków osobowych i zakładów, o ile poszczególne nieruchomości nie są współwłasnością członków (§ 361. p. ks. u. c.).

Przez udziały w funduszu zakładowym majątku społeczności lub w funduszu głównym majątku wspólnego, o których mowa w pozycji taryfowej 106, *B, e*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, należy rozumieć tylko takie udziały, które poszczególne członek może w ciągu istnienia społeczności przenieść na osoby trzecie i które są oznaczone w słowniku do całości.

§ 3.

Jeżeli żąda się ustawowego uwolnienia od równoważnika należitości, wówczas należy dochodzić go na podstawie dokumentów potrzebnych do wykazania prawa do uwolnienia i uzyskać uznanie uwolnienia przez władzę skarbową.

Przyznanie uwolnienia od równoważnika należitości za szóste dziesięciolecie nie nadaje jeszcze prawa do uwolnienia za siódme dziesięciolecie; także w tym wypadku należy zatem postarać się o uznanie uwolnienia w myśl ustępu poprzedzającego.

Majątności, co do których żąda się trwałego uwolnienia od równoważnika należitości, zeznać trzeba na razie tylko o tyle, o ile to jest potrzebne do niewątpliwego stwierdzenia żądanego uwolnienia.

Części składowe majątku, co do których w dniu 1. stycznia 1911 nie zaistniał jeszcze obowiązek opłacania równoważnika należitości stosownie do uwagi 3. do pozycji taryfowej 106, *B, e*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, oznajmić należy na razie władzy, powołanej do wymiaru równoważnika, wykazując chwilę, w której skarb państwa nabył prawo do zwyczajnej należitości od nabycia majątku,

a w odpowiednim czasie, gdy zaistnieje obowiązek opłaty równoważnika, zeznać zgodnie z przepisami podług stanu z owej chwili.

Podmioty, podlegające równoważnikowi, które w dniu 1. stycznia 1911 nie istnieją jeszcze przez całe lat dziesięć, mają na razie wykazać władzy, powołanej do wymiaru równoważnika należitości, tylko datę swego utworzenia lub powstania, a dopiero z upływem dziesiątego roku istnienia zeznać w myśl przepisu majątek swój według stanu z tegoż czasu.

§ 4.

Co do tych podmiotów podlegających równoważnikowi należitości, które mają siedzibę w krajach Korony węgierskiej lub w krajach Bośni i Hercegowiny, decydują pod względem obowiązku zeznawania majątku i opłacania równoważnika należitości postanowienia §§ 8., 18., 43. i 47. zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, umowy z dnia 26. grudnia 1896, a względnie § 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 269.

II. Osoby obowiązane do składania zeznań.

§ 5.

Obowiązek zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należitości, ciąży:

co do fundacyi kościelnych i świeckich, bez względu na ich cel, na administratorach;

co do beneficjów, nie wcielonych do pewnej społeczności, oraz co do majątku arcybiskupstw i biskupstw, na użytkujących, wrazie zaś opróżnienia,

na administratorach, prowizorach (zawiadowcach przychodów interkalarnych);

co do majątku beneficjów wcielonych, na przełożonym tej społeczności, do której beneficjum jest wcielone;

co do kościołów, na zawiadowcach majątku kościelnego;

co do kapituł katedralnych i kolegialnych, probostw, zakonów, klasztorów i innych korporacji kościelnych (konwentów), na ich przełożonych;

co do majątku gmin religijnych i wyznaniowych niekatolickich, na ich reprezentantach ustawowych;

co do majątku krajowego (funduszu krajowego, funduszu krajowo-stanowego) i co do innego majątku z określonym celem, zawiadywanego przez kraj, na wydziale krajowym;

co do majątku gmin (gmin miejscowych, częściowych, reprezentacji powiatowych, gmin konkurencyjnych itp.) i wszelkiego innego majątku z określonym celem, zawiadywanego przez gminy, na przełożonych gmin (zwierzchnikach, przewodniczących itp.) z zachowaniem formalności, przepisanych pod względem wygotowania dokumentów w imieniu gminy (wspólny podpis członków reprezentacji gminnej, wyciśnięcie pieczęci gminnej);

co do zakładów, stowarzyszeń, spółek akcyjnych, gwarectw i przedsiębiorstw górniczych, utworzonych na zasadzie §§ 137. i n. ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146, co do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i innych spółek zarobkowych itp., na zwierzchnikach, dyrektorach, zawiadowcach przedsiębiorstwa lub innych pełnomocnikach i ustawowych reprezentantach.

III. Forma zeznań.

§ 6.

Majątek nieruchomy należy zeznać podług dołączonych wzorów *A/1* i *A/2*, majątek ruchomy podług wzoru *B*, a prawa użytkowania, podlegające równoważnikowi należytości (jak prawo polowania, rybołówstwa, mlewa, wyszynku, targu, myła, przewozu itp.), podług wzoru *C* oddzielnie.

Tymczasowe uwiadomienie o tych częściach składowych majątku, co do których w dniu 1. stycznia 1911 nie zaistniał jeszcze obowiązek opłacania równoważnika należytości stosownie do uwagi 3. do pozycji taryfowej 106, *B*, *e*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (§ 3., ustęp 5.), należy uskutecznić zapomocą osobnego wykazu podług wzoru *D*, w którym podaje się najprzód nieruchomości w tym porządku kolejnym, w jakim zostały nabyte, a następnie ruchomości w tej samej kolci.

Krajowe władze skarbowe zarządzają natychmiast wydrukowanie wzorów powyższych wraz z arkuszami wkładowymi i wydawać je będą stronom za zwrotem kosztów nakładu, uwidocznionych na każdym formularzu.

Majątek gmin, beneficjów, kościołów, fundacji i zawiadywanych przez nie funduszów samoistnych należy zeznawać nie łącznie lecz oddzielnie.

Jedynie majątek fundacji mszalnych i modlitewnych można wykazywać zbiorowo, wymieniając tylko poszczególne fundacje.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, winny dołączyć do zeznania także ostatnie zamknięcie rachunkowe.

Każde zeznanie lub wykaz majątku należy datować wyrażeniem miejsca i dnia wygotowania i podpisać w formie prawnie obowiązującej.

§ 7.

Części składowe majątku, co do których żąda się uwolnienia od równoważnika należitości za całe siódme dziesięciolecie, należy przytoczyć, o ile musi się je zeznać celem niewątpliwego stwierdzenia uwolnienia (§ 3., ustępy 1. i 3.), w dotyczącym zeznaniu i to przy końcu tegoż z wykazaniem powodu uwolnienia.

IV. Postanowienia szczególne co do zeznawania nieruchomości (zeznanie wzór A/1 i A/2).

§ 8.

Jeżeli nieruchomości, należące do podmiotu, podlegającego równoważnikowi, stanowią ze względu na sposób prowadzenia gospodarstwa i użytkowania jeden lub kilka obszarów ekonomicznych, jak na przykład dobra ziemskie łącznie zarządzane lub fabryki z budynkami pobocznymi, składami itp., wówczas należy przedstawić to jasno w dotyczących zeznaniach; grunta względnie budynki, będące w związku ze sobą, należy wymienić jeden za drugim i zaznaczyć w zeznaniach podług wzorów A/1 i A/2 przynależność gruntów i budynków przez wzajemne odnośniki.

§ 9.

Jeżeli strona, obowiązana do płacenia równoważnika należitości, posiada nieruchomości, leżące w rozmaitych okręgach podatkowych, wówczas winna złożyć dla każdego okręgu podatkowego oddzielne zeznanie co do położonych tamże nieruchomości.

Każde z tych zeznań należy zamknąć oddzielnie.

Te oddzielne zeznania należy zaopatrzyć na kartach tytułowych liczbami bieżącymi.

Zamknięcia oddzielne należy zestawić w tym samym porządku w osobnej tabeli według wzoru odnośnego formularza zeznań i podać następnie wynik ogólny.

Tabela ta, którą należy zaopatrzyć napisem: „Zestawienie“, ma zarazem stanowić okładkę dla oddzielnych zeznań, poukładanych w porządku arytmetycznym, ma być zaopatrzona datą i podpisem tak samo jak zeznania (§ 6., ustęp ostatni).

Jeżeli osoba, obowiązana do złożenia zeznania (§ 5.), nie może ze względu na swe miejsce zamieszkania dostarczyć ustnie potrzebnych w danym razie wyjaśnień co do zeznania, wówczas winna wskazać w tym celu osobę, zamieszkałą w powiecie i obznajmioną ze stosunkami, i upoważnić ją nadto do ważnego zawarcia w razie potrzeby z funkcyjnarjuszami administracyi skarbowej umowy co do podstaw wymiaru należności.

§ 10.

Grunta jednakowego rodzaju uprawy, należące do tego samego obszaru ekonomicznego (§ 8.) i położone w tym samym okręgu podatkowym (§ 9.), należy wprowadzić przytoczyć z liczbami parcel, ale odnośny podatek gruntowy i powierzchnię wystarczy podać tylko sumarycznie.

§ 11.

W zeznaniach, tyczących się majątku nieruchomego, należy zeznać także rzeczy, które same przez się są ruchome, ale jako przynależność nieruchomości mają być w znaczeniu prawnem uważane

za nieruchomości (§ 293. p. k. u. c.), i podać je dokładnie w wyszczególnieniu na stronie 4. zeznań, wzór A/1 i A/2.

Co ma być uważane za przynależność nieruchomości, należy oceniać według §§ 294. do 297. p. k. u. c.

Pod warunkiem, iż rzecz główna jest obowiązana do opłaty równoważnika, podlega przynależność równoważnikowi należności także wówczas, gdy przeznaczenie jej jako przynależności nie trwało jeszcze przez lat dziesięć.

§ 12.

Nieruchomości należy zeznawać według wartości pospolitej (§§ 305. i 306. p. k. u. c.) stosownie do przepisu § 50. ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, a to w ogólności z uwzględnieniem miejscowych cen kupna.

Jeżeli niema takich cen kupna, nadających się do porównania, należy zeznać budynki i wszelkie inne przynależności rzeczy nieruchomości według obecnych kosztów postawienia lub nabycia.

Nieruchomości, które chociażby już dawniej były poddane z jakiegobądź powodu oszacowaniu sądowemu, należy zeznać w wartości, ustanowionej przy ostatnim oszacowaniu sądowym, o ile ze względu na czas podjęcia oszacowania lub inne okoliczności nie powstanie poważna wątpliwość, czy wartość ta jest odpowiednia. Wątpliwości takie należy podać w zeznaniu wyraźnie.

Nieruchomości, stanowiące razem jeden obszar ekonomiczny (§ 8.), można zeznać w wartości ryczałtowej, a to także wtedy, gdy leżą w rozmaitych okręgach podatkowych, jednak bez naruszenia obowiązku podania ewentualnych oszacowań sądowych.

Postanowienia §§ 50. i 54. ustawy z dnia 9. lutego 1850 i § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, o oznaczaniu wartości drogą ugody lub osobnego oszacowania sądowego stosują się także do równoważnika należytości.

§ 13.

Jeżeli zeznana wartość osiąga przy gruntach i budynkach wyłącznie rolniczych i leśniczych, z wyjątkiem tych gruntów, o których wartości stanowi ich zdatność pod budowę i które należy ocenić z uwzględnieniem tej okoliczności, oraz przy budynkach mieszkalnych co najmniej

a) 108krotnej wysokości podatku gruntowego bez zniżki;

b) 100krotnej wysokości podatku domowo-klasowego bez zniżki w czterech ostatnich klasach taryfy, a względnie 150krotnej wysokości podatku domowo-klasowego bez zniżki w wyższych klasach taryfy;

c) 16krotnej wysokości czynszu netto, podlegającego podatkowi domowo-czynszowemu, to jest 60krotnej wysokości $26\frac{2}{3}$ procentowego, a względnie 80krotnej 20procentowego podatku domowo-czynszowego bez zniżki z doliczeniem wartości ewentualnego czasowego uwolnienia od podatku,

w takim razie może składający zeznanie zaniechać na razie dokładnego wykazywania, iż zeznane cyfry wartości są odpowiednie, jest jednak obowiązany dostarczyć na żądanie władzy skarbowej wykazów i dokumentów, które władza ta uzna za potrzebne i bliżej określi.

W przypadkach tych nie należy w szczególności potrącać z przypisu zniżki podatku gruntowego i budynkowego, przypadającej na zasadzie ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220.

Wartość czasowego uwolnienia od podatku domowo-czynszowego należy obliczać według instrukcyi, podanej w rozporządzeniu ministeryalnem z dnia 25. kwietnia 1900, Dz. u. p. Nr. 80, na podstawie stopy pięcioprocentowej i przyjęcia całorocznego płacenia podatku.

§ 14.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, które podają wartość swych posiadłości nieruchomości z przynależnościami w mniejszych kwotach jak te, które przyjęto za podstawę ostatniego zamknięcia rachunkowego (§ 6, ustęp 6.), powinny wyjaśnić w zeznaniach różnice takie.

Mianowicie winny przedsiębiorstwa kolejowe, o ile nie wykażą i nie zeznają do wymiaru równoważnika należności kapitału, wyłożonego na grunt, na roboty ziemne i sztuczne, na budowę dolną i górną i na wszystkie przynależności nieruchome, jako to na dworce, miejsca do ładowania i wyładowywania, budynki potrzebne do ruchu kolei w miejscach odjazdu i przyjazdu, domy dla stróżów i dozorców, z wszystkimi urządzeniami przy maszynach stałych, które należy uważać za nieruchome, i z wszystkimi nieruchomościami, udowodnić należy, iż wartość nieruchomości, zeznana czy to poszczególnie, czy też w sumie ryczałtowej, jest odpowiednią.

§ 15.

Stanu biernego nie potrąca się z wartości majątku nieruchomego, podlegającego równoważnikowi, w celu wymiaru tej opłaty (§ 56. ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850).

V. Postanowienia szczególne co do zeznania majątku ruchomego (zeznanie wzór B).

§ 16.

Zeznanie majątku nieruchomego należy skutecznie według stanu majątku z dnia 1. stycznia 1911, odnosząc do czasu tego także oznaczenie wartości, rozdzielić je na wzór inwentarza spadkowego i ułożyć w taki sposób, aby można było ocenić według niego stosowną wysokość oznaczeń wartości, które ma się zamieścić z uwzględnieniem §§ 51. i 52. ustawy z dnia 9. lutego 1850, oraz § 8. ustawy z dnia 13. grudnia 1862.

Co do kapitałów, ułożonych na pożyczkach prywatnych tudzież w obligacjach publicznych i prywatnych papierach wartościowych, należy dokładnie wypełnić wszystkie rubryki wyszczególnienia na stronie 2. i 3. zeznania wzór B.

Razem z wierzytelnościami i papierami wartościowymi należy zeznać także odsetki w dniu 1. stycznia 1911 już płacone ale jeszcze nie odebrane, tudzież odsetki bieżące, obliczone do dnia 31. grudnia 1910 włącznie.

Gotówkę, będącą w kasie w dniu 1. stycznia 1911, należy zamieścić w zeznaniu bez względu na jej cel i użycie.

Co do beneficjów nie należy uważać za majątek beneficjalny i zeznawać gotówki, należące do beneficjara, tudzież przypadających mu odsetek od kapitałów beneficjalnych.

W tych jednak wypadkach, w których odsetki bieżące, płatne po dniu 1. stycznia 1911, są przeznaczane z góry zgodnie z fundacją lub statutem, według ustawy lub stosunków, rzeczywiście istniejących i wykazanych, nie na pomnożenie majątku zakładowego osoby prawniczej lecz na pokrycie wydatków bieżących, należy pominąć te bieżące odsetki przy wymiarze równoważnika należitości, tak samo jak i odpowiednie bieżące wydatki. Ma to w szczególności obowiązywać co do majątku kościołów, o ile dochód z niego jest potrzebny na pokrycie bieżących potrzeb kościelnych albo na dotację duszpasterza, dalej co do majątku fundacji, o ile dochód z niego nie ma być kapitalizowany. W tych wypadkach nie można jednak oczywiście także przy długach, które w myśl §§ 17. i n. rozporządzenia ma się odciągnąć od majątku ruchomego w celu wymiaru równoważnika należitości, wstawiać w rachunek odsetek bieżących.

§ 17.

Równoważnik należitości od majątku ruchomego wymierza się od czystej wartości, pozostającej po strąceniu stanu biernego (§ 57. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

Do zeznania, tyżącego się majątku ruchomego, należy zatem dołączyć wykaz stanu biernego, jaki istniał w czasie, do którego zeznanie ma się odnosić, i wykazać na końcu resztę majątku, podlegającą równoważnikowi należitości.

Jeżeli jednak stan bierny podmiotu, obowiązującego do płacenia równoważnika, a mającego siedzibę w krajach tutejszych, ciąży także na jego majątku nieruchomym, leżącym za granicą, wówczas należy potrącić od majątku ruchomego tylko tę kwotę stanu biernego, która przypada stosunkowo według przepisu § 57. o należnościach z dnia 9. lutego 1850 na tutejszy majątek nieruchomy i na cały majątek ruchomy. Stan bierny, ciężący tylko na tym majątku nieruchomym obowiązującego do płacenia równoważnika, który leży za granicą, nie nadaje się zatem do potrącenia z majątku ruchomego.

W podobny sposób mogą podmioty, podlegające równoważnikowi a mające siedzibę za granicą, odliczać od swego majątku ruchomego, znajdującego się w krajach tutejszych, tylko tę część stanu biernego, która przypada na ich majątek ruchomy i nieruchomy, znajdujący się w krajach tutejszych. Dla spółek, stowarzyszeń i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, służy pod tym względem za podstawę bilans szczegółowy, zestawiony dla Austrii, o ile nie zachodzi co do niego żadna wątpliwość.

Jeżeli poszczególne ruchome lub nieruchome części składowe majątku nie podlegają równoważnikowi należności, w takim razie nie uwzględnia się także tej części stanu biernego, która przypada na nie. Postanowienie to nie ma jednak zastosowania, jeżeli podmiot, obowiązany do płacenia równoważnika należności, nabył odnośnie części składowe majątku w ciągu dziesięciu lat przed dniem 1. stycznia 1911 na podstawie przeniesienia, podlegającego należności procentowej.

Umorzenie stanu biernego w ciągu okresu przypisania nie pociąga za sobą żadnej zmiany w wymiarze należności.

§ 18.

Ze względu na § 105. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, można potrącać z majątku czynnego w celu wykazania czystego majątku ruchomego tylko długi, to jest te kwoty, co do których w danej chwili służyło osobom trzecim prawo żądania, a więc kwoty, w skutek których zmniejsza się fundusz zakładowy majątku.

Wydatków, które osoba obowiązana do płacenia równoważnika ma jako taka ponosić z przychodów bieżących na zasadzie zobowiązania, ciążącego na niej z mocy pewnej ustawy szczególnej, pewnego rozporządzenia lub osobnego tytułu, nie można uważać za długi, ponieważ przedstawiają one tylko zmniejszenie się wartości przychodu, nie zaś substancyi majątku.

Oznaczając wartość majątku fundacyi (mianowicie fundacyi mszalnych), nie należy potrącać zobowiązań, które mają być świadczone z fundacyi.

§ 19.

Nie można uważać za długi, a przeto też potrącać z majątku ruchomego, podlegającego równoważnikowi, w szczególności także następujących pozycji, które w zamknięciach rachunkowych spółek, stowarzyszeń i zakładów są zwykle podawane w rubryce stanu biernego:

rezerw na pokrycie przyszłych strat, ubytków lub wydatków (funduszków rezerwowych zwyczajnych i nadzwyczajnych, osobnych rezerw dla pewnych gałęzi interesów lub poszczególnych interesów, osobnych rezerw na straty na kursie, tworzących się w razie podnoszenia się kursu z różnicy między cenami nabycia a rzeczywistymi wartościami obiegowymi papierów wartościowych; w zakładach

ubezpieczeń także funduszków gwarancyjnych, zebranych ponad przepisana rezerwę premii i przeznaczonych na pokrycie ubytków, które mogłyby ewentualnie zajść wskutek zdarzeń nieprzewidzianych itp.);

czystego zysku z ostatniego roku;

procentów, odebranych z góry przed dniem 1. stycznia 1911 za okres, wychodzący poza ten czas, chociażby kwoty te były przeznaczone na pokrycie zobowiązań, które później powstaną, jak na przykład odsetki od wierzytelności hipotecznych, odebrane z góry przez zakład, wypuszczający listy zastawne, które służą na zapłacenie płatnych z dołu kuponów od listów zastawnych, a tymczasem stanowią majątek zakładu;

wreszcie premii, zapłaconych z góry zakładom ubezpieczeń, o ile one nie są potrzebne do utworzenia rezerwy premii.

§ 20.

Pod względem rezerw premiowych w spółkowych zakładach zaopatrzenia (instytutach emerytalnych) i towarzystwach ubezpieczeń, opartych na zasadzie wzajemności, obowiązującej mają następujące przepisy:

- a) Zakłady i towarzystwa, które stosownie do postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, wstawiają w swem przedsiębiorstwie rezerwę premiiową, służącą na pokrycie przyszłych zobowiązań zakładu lub towarzystwa względem ubezpieczonych (która przedstawia odniesioną do dnia 1. stycznia 1911 wartość praw, powstałych dla ubezpieczonych wskutek opłaty premii), obliczoną według zasad, przepisanych

w § 28. rzeczonoego rozporządzenia ministeryalnego, w rachunek obrotowy (między wydatkami) i w bilans (w rubryce stanu biernego), mogą potrącić tę rezerwę premiovą także przy zeznawaniu majątku ruchomego w celu wymiaru równoważnika należitości jako pozycję bierną.

b) W tych starszych zakładach emerytalnych spółkowych, które nie są jeszcze urządzone według regulaminu, ogłoszonego powyższem rozporządzeniem ministeryalnem, należy przy obliczaniu czystego majątku ruchomego, podlegającego równoważnikowi, uważać pokrycie kapitałowe, odpowiadające asygnowanym już emeryturom i poborom zaopatrzenia (§ 16. ustawy z dnia 9. lutego 1950, Dz. u. p. Nr. 50), za pozycję bierną.

Jeżeli jednak wysokość rezerw premiovych będzie wykazana przez przedłożenie orzeczenia technika asekuracyjnego, autoryzowanego w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. lutego 1895, Dz. u. p. Nr. 23, według zasad techniki ubezpieczeń, wówczas można postąpić z tymi rezerwami według lit. a).

c) Tym pomniejszym stowarzyszeniom, opartym na zasadzie wzajemności, które nie są zorganizowane według zasad, podanych pod a) a ograniczają się tylko do tego, że dostarczają członkom swoim, opłacającym wkładki statutowe, pomocy i opieki lekarskiej w chorobach (zasiłków w chorobie), wsparć w razie czasowej lub dożywotniej niezdolności do zarobkowania albo zasiłków na pokrycie kosztów pogrzebu i które nie posiadają funduszu zakładowego, tudzież mniejszym włościańskim związkom dla ubezpieczenia zwierząt i ubezpieczenia od

ognia i gradu może władza skarbową, powołaną do wymiaru równoważnika należitości, pozwolić, aby stan kasy z dnia 1. stycznia 1911 był uważany za fundusz rezerwowy premii i aby wskutek tego zaniechano wymiaru równoważnika należitości od powyższego majątku ruchomego.

§ 21.

Pozycje bierne, które mają być uwzględnione przy wymiarze równoważnika należitości od majątku ruchomego, należy wykazywać władzy skarbowej z reguły w taki sam sposób i zapomocą tych samych środków, co długi spadkowe.

Władza skarbową może na podstawie starannego ocenienia stosunków zezwolić na ułatwienia w składaniu dowodu.

VI. Postanowienia szczególne co do zeznania praw użytkowania (zeznanie wzór C).

§ 22.

W zeznaniu podług formularza C należy wpisać najprzód te prawa użytkowania, które zalicza się do nieruchomości (§ 298. p. k. u. c.), a następnie te, które liczy się do ruchomości. Dla każdego z tych dwóch rodzajów praw należy sporządzić osobne zamknięcie.

Prawo polowania należy zeznać, o ile nie uwzględniono go już przy zeznawaniu i oznaczaniu wartości nieruchomości (zeznanie wzór A/1), jako majątek nieruchomy w całkowitej kwocie dochodu, jeżeli służy podmiotowi, podlegającemu równoważnikowi, na własnej posiadłości gruntowej (do czego potrzebna jest posiadłość zaokrąglona o 200 morgach czyli 115 hektarach), w przeciwnym

zaś razie (jeżeli posiadłość gruntowa jest mniejsza), w tej kwocie, która z dochodu, jaki prawo polowania niesie, przypada stosunkowo na posiadłość gruntową podmiotu, podlegającego równoważnikowi. Jeżeli dochód z prawa polowania nie bywa rozdzielany między posiadaczy gruntów lecz pobierany przez gminę dla siebie, w takim razie należy wymierzyć równoważnik należytości od wartości prawa polowania, przypadającego na posiadaczy gruntów, jako od części składowej majątku ruchomego gminy, tylko wtedy i tylko o tyle, jeżeli i o ile posiadacze gruntów odstąpili gminie jako takiej dochód z polowania formalnie i trwale (a nie tylko na pokrycie ciężających na nich dodatków gminnych lub z zastrzeżeniem odwołania).

Opłaty targowe, straganowe itp. nie są przedmiotem równoważnika należytości jedynie wtedy, gdy jest udowodnione, że władza pozwoliła na ich pobieranie i wymierzyła je tylko na zasadzie §§ 69. i 70. ordynacyi przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 jako wynagrodzenie za wydatki, powstałe dla gminy wskutek odbywania się targu. Jeżeli dowodu tego niema, należy przy wymierzaniu równoważnika należytości wciągnąć dochód z opłat targowych i straganowych jako część składową majątku ruchomego.

Pobory powrotne w pieniądzu i w naturze, jakie łączą się mianowicie z beneficjami, należy zeznawać z wymienieniem tytułu prawnego, na którym się opierają.

Natomiast niepodlegają równoważnikowi należytości opłaty kościelne, dary do skarbowy i inne opłaty tego rodzaju, składane beneficjatomu plebańskiemu tytułem odpłaty lub z dobrej woli, ponieważ dochodów tych nie czerpie on z majątku beneficjum.

VII. Niektóre postanowienia co do uwolnień od równoważnika należitości.

§ 23.

Uwolnienie od równoważnika należitości, przewidziane w uwadze 1. do pozycyi taryfowej 106, *B, c*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, stosuje się tylko do spółek, mających na celu wspólny zarobek, jeżeli kontrakt spółki jest sporządzony albo

- a) na czas oznaczony, nie przekraczający lat 15, lub też
- b) wyraźnie tylko na czas życia pierwotnych uczestników lub dla ich dziedziców.

Uwolnienie to nie rozciąga się więc w ogóle na spółki, utworzone na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony, ale przekraczający lat 15, i odpada, gdy spółka, utworzona pierwotnie na czas oznaczony, nie przekraczający lat 15, zostanie później wyraźnie lub milcząco przedłużona na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony, który z doliczeniem dotychczasowego istnienia spółki przekracza lat 15, tudzież, gdy do spółki, utworzonej pierwotnie na czas życia uczestników lub dla ich dziedziców, przystąpią nowi wspólnicy, i to nie w charakterze dziedziców pierwotnych uczestników, przez co jednak stanowisko prawne spółki nie doznaje zmiany, a jej majątek nieruchomy nie ulega przeniesieniu.

§ 24.

Jeżeli nierozdzielne połączenie wszystkich praw użytkowania i używania z pewnymi realnościami, wymagane dla skorzystania z uwolnienia od należitości w myśl uwagi 2. lit. a) do pozycyi taryfowej 106, *B, c*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nie wynika już z księgi gruntowej,

wówczas wystarczy także udowodnienie takich okoliczności, z których można wnioskować o rzeczywistym istnieniu powyższej łączności.

Jako materiał pomocniczy dla dostarczenia dowodu tego wchodzi w rachubę zamknięcia rachunkowe gminy z ubiegłego dziesięciolecia, zeznania świadków współczesnych, inwentarze majątku gminnego, poświadczenia władz itd.

Jeżeli pożytki z nieruchomości nie są zupełnie wyczerpane prawami użytkowania i używania, nie należy odmawiać uwolnienia od równoważnika należitości, lecz powinno się przypisać społeczności należitość tylko od tej części wartości rzeczy nieruchomości, która odpowiada części użytków, nie wyczerpanej udowodnionymi prawami użytkowania lub używania.

§ 25.

W przypadkach uwagi 2., lit. b) do pozycji taryfowej 106, B, c, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, rozstrzyga pod względem wymiaru równoważnika należitości tylko ten stan prawny, który władza podatkowa stwierdziła odnośnie do chwili decydującej.

Wyłącznie czasowe uwolnienie od podatku gruntowego lub budynkowego nie uzasadnia uwolnienia od równoważnika należitości, przepisanego w tem miejscu ustawy.

Co do winnic uszkodzonych przez mszycę winną, należy uwzględnić przy wymiarze równoważnika należitości zmniejszenie się wartości, uznane przez odpisanie podatku gruntowego (§ 7. ustawy z dnia 27. czerwca 1885, Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1886).

§ 26.

Na równi z ruchomościami, należącymi do fundacyi na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, można postawić pod względem uwolnienia od równoważnika należytości według uwagi 2., lit. d) do pozycyi taryfowej 106 B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, majątek ruchomy stowarzyszeń i zakładów, służących wspomnianym celom, tylko w takim razie, gdy majątek ten według istniejących w danej chwili statutów tych stowarzyszeń i zakładów służy trwale i wyłącznie na podane wyżej cele, a tem samem nie może być celom tym odjęty nawet, gdy stowarzyszenie lub zakład przestanie istnieć.

Co do majątku ruchomego funduszków szkolnych i szpitalnych można pominąć wspomniany wyżej dowód trwałego przeznaczenia.

Przy przyznawaniu uwolnienia od należytości według przytoczonej uwagi 2., lit. d, należy uważać cele czysto umijętne za równorzędne z celami naukowymi.

Stowarzyszeń i zakładów, opartych na zasadzie wzajemności (wzajemnych świadczeń), nie zalicza się do stowarzyszeń i zakładów dla celów dobroczynnych i humanitarnych.

Majątek ruchomy ochotniczych stowarzyszeń straży pożarnej oraz związków takich stowarzyszeń jest uwolniony od równoważnika należytości także wtedy, gdy trwałe przeznaczenie tego majątku nie jest udowodnione ich statutami. Również przybory do gaszenia pożaru, będące własnością gminy, nie są przedmiotem równoważnika należytości.

§ 27.

Także posiadacze beneficjów, którzy na zasadzie ustawy z dnia 15. lutego 1877, Dz. u. p. Nr. 98, domagają się osobistego uwolnienia od równoważnika należitości, mają zeznać ruchomy i nieruchomy majątek beneficjalny i wyjednać sobie u władzy przyznanie uwolnienia.

Przy ocenianiu tego żądania należy brać na uwagę tylko przychód, płynący z dzierżenia beneficjum, bez względu na jakikolwiek inny przychód osobisty, który nie pochodzi z prebendy.

Nie można przeto liczyć za przychód beneficjum ani uzupełnienia kongruy ani dodatku osobistego lub wsparcia, przyznanego dzierżycielowi beneficjum czasowo z funduszu religijnego. Również nie bierze się w rachubę dochodów, wymienionych w ostatnim ustępie § 22., które nie pochodzą z majątku beneficjalnego, ani tego, co beneficjaty pobiera z osobnych fundacyi, od których oddzielnie wymierzono równoważnik należitości.

Przy obliczaniu czystego dochodu z prebendy należy uwzględnić jako wydatki:

- a) wydatki na każdego kapłana pomocniczego, którego beneficjaty obowiązuje utrzymywać;
- b) wszelkie wydatki, które według przeznaczenia fundacyi muszą być ponoszone z majątku beneficjalnego na korzyść osób trzecich, jak na przykład na kościół, na szkołę, szpital itp.;
- c) wszystkie podatki i daniny publiczne z dodatkami, odsetkami od należitości biernych itd., które beneficjaty obowiązuje pokrywać, jednak z wyjątkiem płaconego ewentualnie dotąd równoważnika należitości i podatku osobisto-dochodowego;

d) wydatki biurowe na utrzymanie metryk i wydatki urzędu dziekańskiego w rozciągłości, oznaczonej w § 7., lit. b, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176.

Jeżeli jednak posiadacz beneficyum, połączono-
nego z pieczęią dusz, musi utrzymywać jednego lub
kilku kapłanów pomocniczych, należy zaraz przy
przyznaniu beneficyatowi osobistego uwolnienia od
należytości uczynić zastrzeżenie, że gdyby później
w skutek opróżnienia się tej lub innej z systemizo-
wanych posad kapłanów pomocniczych dochód pre-
bendarski beneficyata zwiększył się czasowo ponad
kwotę 1000 K, trzeba będzie, stosownie do wyso-
kości odnośnej nadwyżki dochodu, płacić równo-
ważnik należitości za czas opróżnienia posady
kapłana pomocniczego.

O ile pewna społeczność żąda na zasadzie
ustawy z dnia 15. lutego 1877 uwolnienia wcielo-
nego do niej beneficyum od równoważnika należy-
tości, do którego opłaty jest obowiązana jako posia-
daczka majątku, nie można przy obliczaniu czystego
dochodu z beneficyum uważać kosztów utrzymania
członków społeczności, pokrywanych z dochodu
beneficyalnego, za pozycję potrącalną.

§ 28.

Obowiązek opłacania równoważnika należitości
w myśl uwagi 3. do pozycji taryfowej 106, B, e,
ustawy z dnia 13. grudnia 1862 zaczyna się w tych
wypadkach, w których na podmiot, podlegający
równoważnikowi, przeniesiono pod tytułem darmym
rzecz, obciążoną służebnością użytkowania lub uży-
wania, lub odstąpiono podmiotowi temu rzeczy spo-
sobem darowizny na wypadek śmierci, dopiero po
upływie dziesiątego roku, licząc od chwili, w której

ustaje użytkowanie lub używanie, a względnie przypada darowizna, zdziałana na wypadek śmierci (§ 9. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, pozycja taryfowa 91, uwaga 2. ustawy z dnia 9. lutego 1850).

Natomiast okoliczność, że podlegający równoważnikowi odstąpił innej osobie używanie lub użytkowanie danego przedmiotu, nie uzasadnia uwolnienia od równoważnika należitości.

Okres dziesięcioletni, przewidziany w uwadze 3. do pozycji taryfowej 106, *B, e*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, biegnie dla fundacji, które utworzono na mocy rozporządzeń woli ostatniej, od chwili, w której skarb państwa nabył prawo do należitości od tego zapisu testamentowego, a więc z reguły od dnia otwarcia spadku, dla fundacji zaś, które utworzono mocą aktu między żyjącymi, od zatwierdzenia listu fundacyjnego, a według okoliczności od tej chwili wcześniejszej, w której czynność prawna ma być uważana według postanowień prawa cywilnego za zawartą i w której zachodzi co do niej według § 1., *A* ustawy o należitościach z dnia 9. lutego 1850 obowiązek opłaty należitości.

Budynek, wystawiony na gruncie, który już więcej jak dziesięć lat zostaje w posiadaniu osoby, obowiązanej do opłaty równoważnika, podlega równoważnikowi, chociażby nie istniał jeszcze lat dziesięć, ponieważ o rozpoczęciu się obowiązku opłaty równoważnika stanowi nie chwila wystawienia budynku lecz chwila nabycia gruntu pod budowę.

Do rzeczy ruchomych, które nabyto nie na podstawie podlegającego należitościom aktu darowizny, fundacji lub przeniesienia majątku na wypadek śmierci, nie ma zastosowania uwaga 3. do pozycji taryfowej 106, *B, e*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

VIII. Termin składania zeznań i wykazów majątku.

§ 29.

Zeznania, dotyczące się majątku, który w dniu 1. stycznia 1911 podlega już równoważnikowi należitości, tudzież wzmiankowane w § 3., ustęp 4., i w § 6., ustęp 2., wykazy majątku, który dopiero po dniu 1. stycznia 1911 zacznie podlegać równoważnikowi należitości, a względnie uwiadomienia o czasie powstania podmiotów, obowiązanych do opłaty równoważnika, które dnia 1. stycznia 1911 nie istniały jeszcze od lat dziesięciu, należy wnosić najpóźniej do końca kwietnia 1911.

§ 30.

Te nieruchomości i ruchomości, co do których obowiązek płacenia równoważnika należitości zaczyna się według uwagi 3. do pozycji taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, dopiero po dniu 1. stycznia 1911 (§ 3., ustępy 4. i 5., § 28.), powinno się zeznać należycie na przepisanych formularzach w ciągu trzydziestu dni od chwili zaistnienia obowiązku płacenia równoważnika i podać zarazem ich wartość podług stosunków dnia, w którym obowiązek ten rozpoczął się.

Na prośbę stron można jednak uwolnić je od obowiązku składania tych zeznań oddzielnych pod warunkiem, że wniosą w trzydziści dni po upływie każdego roku ogólny wykaz wszystkich części majątku, które w ciągu roku tego zaczęły podlegać równoważnikowi.

§ 31.

Spółki zarobkowe, które utworzono pierwotnie na lat 15 lub mniej, a których czas trwania prze-

dłużono następnie lub ma się przedłużyć w ten sposób, że ogółem wynosić będzie więcej niż lat 15, winny wnieść zeznanie w przeciągu dni trzydziestu od dnia postanowionego lub dozwolonego przedłużenia ich trwania według stanu z tego dnia, a względnie w terminie § 30.

Do tych spółek zarobkowych, które z innej przyczyny tracą uwolnienie od równoważnika należyłości według uwagi 1. do pozycyi taryfowej 106, B, e, ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (§ 23., ustęp 2.), stosuje się ustęp powyższy odpowiednio.

IX. Władze, do których należy wnosić zeznanie.

§ 32.

Podmioty, podlegające równoważnikowi należyłości, których siedziba znajduje się w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, mają wnosić zeznania do tej naczelnej władzy skarbowej I. instancyi, w której okręgu siedziba ich leży, a mianowicie:

w Wiedniu do c. k. Głównego urzędu wymiaru taks i należyłości;

W Bernie i w okręgu c. k. Sądu powiatowego Berno — okolica do c. k. Urzędu wymiaru należyłości w Bernie;

w Krakowie i w krakowskim okręgu sądowym i podatkowym do c. k. Urzędu wymiaru należyłości w Krakowie;

w Gracu i w okręgu c. k. Sądu powiatowego Grac — okolica do c. k. Urzędu wymiaru należyłości w Gracu;

w Pilźnie i w pilźnieńskim okręgu sądowym i podatkowym do c. k. Urzędu wymiaru należitości w Pilźnie;

we Lwowie i w Pradze do c. k. Urzędu wymiaru należitości we Lwowie, względnie w Pradze;

na Bukowinie do c. k. urzędu wymiaru należitości w Czerniowcach, względnie w Suczawie;

dalej w Austrii górnej, Solnogradzie, Karyntyi, Krainie, na Śląsku i w Pobrzeżu do Urzędów wymiaru należitości, ustanowionych w tych krajach;

wreszcie we wszystkich innych obszarach do właściwej dyrekcyi okręgu skarbowego (oddziału należitościowego).

Zeznania co do majątku, podlegającego równoważnikowi należitości, położonego w obszarze, w którym niniejsze rozporządzenie obowiązuje, i należącego do takich podmiotów, obowiązanych do opłaty równoważnika, które mają siedzibę poza obrębem tego obszaru, należy również wnosić do władz wymiarowych, wymienionych w ustępie pierwszym, a mianowicie do tej władzy, w której okręgu znajduje się majątek, podlegający równoważnikowi, jeżeli zaś majątek ten znajduje się w okręgach kilku władz wymiarowych, do tej władzy, w której okręgu znajduje się główna masa majątku, albo gdyby pod tym względem zachodziła wątpliwość, do którejkolwiek z dotyczących władz podług wyboru strony.

X. Skutki nie złożenia zeznania w porę lub złożenia zeznania mylnego.

§ 33.

W razie niezłożenia zeznania w czasie właściwym należy zastosować § 80. ustawy o należitościach z dnia 9. lutego 1850 w ten sposób, że

przez cały okres dziesięcioletni, za który równoważnik należitości ma być wymierzony, będzie pobierana podwójna kwota należitości.

Zatajenie lub mylne podanie przedmiotów, które mają być zeznane, podlega stosownie do § 84., l. 3. ustawy z dnia 9. lutego 1850 postępowaniu według ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych. Ma to mianowicie zastosowanie także wtedy, gdyby co do rzeczy, które same przez się są ruchome, zamilczano, że są przynależnością nieruchomości (§ 11.).

XI. Wymiar równoważnika należitości.

§ 34.

Po nadejściu zeznań porównuje się je z dotychczasowymi zapiskami, a następnie przesyła z odpowiednimi poleceniami właściwym urzędom podatkowym, które mają je porównać ze swymi zapiskami katastralnymi, poczynić odpowiednie dochodzenia i zdać sprawę co do ich wyniku, jakoteż co do zupełności i dokładności podanych szczegółów i miejscowych cen kupna, tudzież innych aktów wymiaru.

Zeznane kwoty wartości należy w razie potrzeby sprostować drogą ugody lub przez zarządzenie osobnego oszacowania sądowego.

§ 35.

Dyrekcya okręgu skarbowego (oddział należitościowy), a względnie urząd wymiaru należitości wymierza należitość wraz z dodatkiem 25procentowym za całe dziesięciolecie, orzeka o żądanem uwolnieniu od równoważnika należitości i uwiadamia obowiązane do płacenia równoważnika o przyjętej

wartości i o obliczonej kwocie należnościowej, tudzież o przedmiotach, co do których nie można było zgodzić się na żądane uwolnienie.

Równoważnik należności, wymierzony według ustawy, odpisuje się, jeżeli w ciągu dziesięciolecia przyjdzie do sprzedaży nieruchomości lub zamiany majątku ruchomego na nieruchomy; o odpisanie to należy prosić drogą podania wolnego od stempli z dołączeniem potrzebnych dowodów tę władzę, która wymierzyła równoważnik.

Odpisanie to zależy jednak od warunku, aby nastąpił przypis należności procentowej od wspomnianego pozbycia lub zamiany.

Jeżeli w ciągu dziesięciolecia przyjdzie do pozbycia lub zamiany, wówczas należy odpisać wymierzony w myśl ustawy równoważnik należności w ten sposób, iż kwartalne raty równoważnika, przypadające po dniu pozbycia lub zamiany, nie mają być opłacane.

Zresztą obowiązuje zasada, iż zmniejszenie się lub wzrost stanu majątku w ciągu dziesięciolecia nie ma stanowić powodu do zmiany przypisu równoważnika należności.

§ 36.

Jeżeli nie złożono zeznania w czasie właściwym i nie postarano się o przedłużenie terminu, może władza skarbową według swego uznania albo znievolić stronę karami porządkowymi w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856, Dz. u. p. Nr. 50, do dopełnienia obowiązku, albo też zbadać z urzędu majątek, podlegający równoważnikowi, i zarządzić wymierzenie należności.

XII. Uiszczanie równoważnika należitości.

§ 37.

Roczną kwotę równoważnika należitości, wymierzonego za dziesięciolecie od majątku ruchomego i nieruchomego, należy uiszczać z góry w równych ratach kwartalnych, przypadających dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października każdego roku (§ 1. ustawy z dnia 18. marca 1872, Dz. u. p. Nr. 33).

§ 38.

Równoważnik należitości od opróżnionych prebend duchownych należy płacić bez przerwy, chociażby przychody interkalarne miały przypadać osobie (funduszowi), uwolnionej w myśl pozycyi taryfowej 75 ustawy z dnia 9. lutego 1850.

Równoważnik należitości za okres interkalarny ma być zapłacony z funduszu interkalarnego (z funduszu religijnego) naraz dopiero po upływie tego okresu.

§ 39.

W razie opóźnienia się z opłatą będą liczone pięcioprocentowe odsetki zwłoki, poczynwszy od dnia, następującego bezpośrednio po wyznaczonym terminie poboru, aż do zapłacenia przypadającej należitości i będą ściągnięte razem z należitością tą (§ 2. ustawy z dnia 18. marca 1872, Dz. u. p. Nr. 33).

§ 40.

Aby jednak pobór równoważnika należitości nie doznał zwłoki z powodu przeszkód, stojących na zawadzie wymiarowi, należy go pobierać, dopóki nie

nastąpi wymiar na siódme dziesięciolecie, tymczasowo podług wymiaru szóstego dziesięciolecia z zastrzeżeniem dodatkowego sprostowania i potwierdzać odbiór jego na dotychczasowym arkuszu płatniczym.

Dopiero po ustaleniu całej należitości, którą każdy z obowiązanych do płacenia równoważnika płacić ma od swego majątku w siódmym dziesięcioleciu, należy ściągnąć dotychczasowy przypis należitości (arkusz płatniczy) i doręczyć obowiązkanemu nowy nakaz płatniczy z potrzebnem obliczeniem.

Billński wlr.

W razie opóźnienia się z opłatą będąc liczone pięcioprocentowe odsetki zwłoki, poczynwszy od dnia następującego bezpośrednio po wyznaczonym terminie poboru, aż do zapłacenia przysługującej należitości i będą ściągane razem z należnością ta (§ 2) ustawy z dnia 18 marca 1872 D. u. p. Nr. 83).

§ 40

W razie opóźnienia się z opłatą będąc liczone pięcioprocentowe odsetki zwłoki, poczynwszy od dnia następującego bezpośrednio po wyznaczonym terminie poboru, aż do zapłacenia przysługującej należitości i będą ściągane razem z należnością ta (§ 2) ustawy z dnia 18 marca 1872 D. u. p. Nr. 83).

Wzór A/1.

Kraj koronny:

Okręg podatkowy:

Okręg skarbowy:

Karta katastru:

Zeznanie $\frac{A}{1}$

.

wymiaru równoważnika należitości od wartości posiadłości
 rolowej z przynależnościami (*fundus instructus*) za czas od dnia
 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1920.

Uwaga: Rubryki „Średnia cena kupna“, „Wartość uznana lub sprostowana“
 i „Karta katastru“ są zastrzeżone do wypełnienia przez urząd.

(Polskich.

Posiadłość gruntowa											
Gmina katastralna	Liczba wykazu hipotecznego	Powierzchnia		Rodzaj uprawy	22.7 procentowy podatek gruntowy bez zniżki		Z tego wydierzawione		Srednia eena kupna 1 hektara tego samego rodzaju i w tem samym położeniu w ostatnim czasie		
		hektarów	metrów kwadratowych		powierzchnia i rodzaj uprawy		rocznie za				
					hektarów	metrów kwadratowych	K	h	K	h	
					K	h			K	h	
</											

[illegible]

Wyszczególnienie

przynależności (*fundus instructus*) posiadłości gruntowej, wymienionej
w zeznaniu niniejszem.

Liczba bieżąca	Blizsze oznaczenie przedmiotu	Liczba sztuk lub ilość	Wartość zeznana				Wartość uznana lub sprostowana		Uwaga
			pojedynczo		razem		K	h	
			K	h	K	h			
	I. Ilość zwierząt, a mianowicie :								
	II. Zapasy gospodarskie, a mianowicie :								
	III. Narzędzia rolnicze, maszyny, wozy itd., a mianowicie :								
	IV. Wszelkie inne przynależności, a mianowicie :								

Data (miejscie i dzień): , dnia 19

Podpis :
.....

Wzór A/2.

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Okrąg skarbowy:

Karta katastru:

Zeznanie $\frac{A}{2}$

.

celem wymiaru równowaznika należytości od wartości budynków z przynależnościami (*fundus instructus*) za czas od dnia 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1920.

U w a g a : Rubryki (Wartość) „uznana lub sprostowana“ i (Wartość ogólna) „uznana lub sprostowana“, tudzież „Karta katastru“ są zastrzeżone do wypełnienia przez urząd.

[illegible]

[illegible]

Wyszczególnienie

przynależności (*fundus instructus*) budynków, wymienionych w zeznaniu niniejszem.

Liczba bieżąca	Bliższe oznaczenie przedmiotu	Liczba sztuk lub ilość	Wartość zeznana				Wartość uznana lub aprobowana	Uwaga
			pojedynczo		razem			
			K	h	K	h	K	h
	I. Stałe maszyny, przyrządy fabryczne i przybory, mianowicie :							
	II. Urządzenia i sprzęty same przez się ruchome, a mianowicie :							
	III. Wszelkie inne przynależności, a mianowicie :							

Data (miesiące i dzień): dnia 19 . .

Podpis :

Zeznanie

co do majątku ruchomego
podług stanu majątku z dnia 1. stycznia 1911.

Przedmiot	Wartość						Uwaga
	według obliczenia, podania osoby obowiązanej, oszacowania sądowego, kursu giełdowego	pojedynczo		razem		Wartość uznana lub sprostowana	
		K	h	K	h	K	h
I. Stan czynny.							
1. Gotówka, a w szczególności osobno: ustawowe środki płatnicze tutejszo-krajowe							
inne pieniądze							
2. Kapitały ulokowane wraz z odsetkami zaległymi i bieżącymi: według wyszczególnienia I:							
a) u osób prywatnych, a w szczególności osobno:							
w walucie krajowej							
w innych walutach							
b) w obligacjach publicznych							
c) w innych papierach wartościowych							
3. Kosztowności, przedmioty złote i srebrne							
4. Zapasy, których nie można uważać za przynależność (<i>fundus instructus</i>) nieruchomości, należących do składającego zeznanie							
5. Zwierzęta, o ile nie są przynależnością (<i>fundus instructus</i>) nieruchomości							
6. Sprzęty i narzędzia, o ile nie są przynależnościami (<i>fundus instructus</i>) nieruchomości							
7. Budowle (schroniska górskie, budy, baraki itd.), postawione na grantach wynajętych lub wdzierżawionych, o ile nie stanowią przynależności (<i>fundus instructus</i>) rzeczy nieruchomości (§ 1. b, ustęp II. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186)							
8. Obrazy i inne przedmioty sztuki							
9. Książki i inne przedmioty naukowe							
10. Wszelkie inne ruchomości, o ile nie są przynależnościami (<i>fundus instructus</i>) nieruchomości							
11. Daniny w naturze i pieniądzu rocznie . . . K . . h wartości podług zeznania							
12. Przedmioty, co do których na zasadzie ustawy żąda się uwolnienia od równoważnika należności							
II. Stan bierny według wyszczególnienia II.							
Zahipotekowany							
Nie zahipotekowany							
III. Czysty stan majątku.							
Odeługnąwszy od stanu czynnego, pozycya 1 do 12, w kwocie							
stan bierny w kwocie							
pozostaje czysty stan majątku, podległy należności							

Uwaga. Rubryki „Karta katastru” i „Wartość uznana lub sprostowana” są zastrzeżone do wypełnienia przez urząd.

stanu biernego, ciężącego na majątku ruchomym, podlegającym równoważnikowi należności, i majątku nieruchomym, położonym w krajach tutejszych.

Liczba bieżąca	Nazwisko wierzyciela	Rodzaj i data dokumentu dłużnego	Dokumenty udowadniające dług	Kwota K h	Uwaga (czy zabezpieczony czy nie)

Data (miejscie i dzień) : , dnia 19 . .

Podpis :
.....

Wzór C.

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Okrąg skarbowy:

Karta katastru:

Zeznanie

.

celem wymiaru równowaznika nalezytości od wartości praw uzytkowania (polowania, rybolowstwa, mlewa, wyszynku, targu, myta, przewozu itp.) za czas od dnia 1. stycznia 1911 do końca grudnia 1920.

Data (miejscowość i data):

Podpis:

Uwaga: Rubryki „Wartość uznana lub sprostowana“ i „Karta katastru“ są zastrzeżone do wypełnienia przez urząd.

[illegible]

Wzór D.

Karta katastru:

Wyszczególnienie

tych nieruchomości i ruchomości

• • • • •

co do których obowiązek opłacania równoważnika należności zaczyna się dopiero po dniu 1. stycznia 1911.

Liczba bieżąca	Przedmiot	Tytuł prawny i czas nabycia	Należność od nabycia została przypisana			Uwaga
			w (ozna- czenie urzędu)	nakazem płatniczym		
				pozycja rejestru B	z roku	

U w a g a : Rubryka „Karta katastru“ jest zastrzeżona do wypełnienia przez urząd.

[illegible]

Biblioteka Uniwersytetu
M. CURIE-SKŁODOWSKIEJ
w Lublinie

A | 19508. |

1000173408